

j. n. okresní soud a že jest tu zmatečnost podle § 477 čís. 3 cřs. Pokud jde o prvního žalovaného nemůže býti o tom pochyby, že šlo o jeho závazek ve smyslu § 166 obč. zák. Avšak i u druhého žalovaného šlo o právní rozepři, již má na mysli § 49 čís. 2 j. n. Z dějinného vývoje tohoto zákonného ustanovení, z jeho doslovu, upraveného původně zcela všeobecně, jest usuzovati, že se vztahuje na všechny spory o závazcích, které povstaly, mají důvod ve skutečnosti nemanželského otcovství. V souzeném případě jest sice žalobním důvodem závazek ze smíru, podle něhož spolužalovaný přistoupil k závazku nemanželského otce, avšak povstal ze skutečnosti nemanželského otcovství prvního žalovaného. Vzhledem k §§ 1342, 1351 obč. zák. jest předpokladem závazku vedlejšího dlužníka závazek hlavního dlužníka, takže řeše onen, musí se soud obírat s tímto, jenž má nesporně za podklad nemanželské otcovství. Bylo proto podle § 471 čís. 5 cřs. a §§ 473, 478 první odstavec cřs. v sezení neveřejném rozhodnouti, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 49 čís. 2 j. n. náležejí před okresní soudy rozepře o otcovství k nemanželskému dítěti a o závazky stíhající podle zákona nemanželského otce proti matce a proti dítěti. Jaké závazky stíhají nemanželského otce ze zákona, o tom bylo již pravoplatně rozhodnuto. Soudním smírem ze dne 20. listopadu 1928 byla sice změněna tato zákonná rozsudkem určená povinnost, nastala tedy novace tohoto závazku, než pro věcnou příslušnost okresního soudu ve sporu, opírajícím se o tento smír, mluví přes tuto úmluvu úmysl zákonodárcův, přikázati okresním soudům veškeré spory o závazky vyvěrající z nemanželského otcovství, bez ohledu na jejich výši. Tím, že žalobní prosba zní na plnění odbytného, nebyla vzata uplatněnému nároku právní povaha nároku na zákonné výživné, neboť odbytné má sloužiti po výtce k uspokojení nároku dítěte na výživu, výchovu a zaopatření (srov. rozh. 7517 Gl. U. N. F.). Totéž však platí i o akcesorním závazku rukojemském druhého žalovaného. I tu jde jen o zajištění zákonného nároku nemanželského dítěte rukojemstvím otce nemanželského otce, tedy dědovým, a i ten nárok jest uplatniti před okresním soudem jakožto jedině věcně příslušným. Poněvadž žaloba byla na oba žalované podána u sborového soudu, právem shledal odvolací soud nezhojitelnou nepříslušnost dovolaného soudu podle §§ 49 čís. 2 a 104 j. n. a zrušil první rozsudek pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 10188.

Na základě exekučního titulu proti universálnímu dědici v zastoupení pozůstalosti nelze povolití exekuci přímo proti universálnímu dědici.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, R II 309/30).

Na základě exekučního titulu proti Elvíře V-ové jakožto universální dědičce a v zastoupení pozůstalosti po Rudolfu V-ovi navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce proti Elvíře V-ové. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající strana marně se pokouší odstraniti rozpor mezi exekučním titulem, podle něhož jest dlužníkem a k placení byla odsouzena »Elvíra V-ové jako universální dědička a v zastoupení pozůstalosti po Rudolfu V-ovi«, a mezi exekučním návrhem, by byla povolena exekuce na jmění Elvíry V-ové, velkostatkářky v H., výkladem, že i podle exekučního titulu jest Elvíra V-ová zavázána osobně, svým vlastním jměním, a dodatkem jako »universální dědička« byl naznačen jen důvod, proč byla odsouzena k placení. V exekučním titulu jest povinná strana označena nejenom jako universální dědička, nýbrž také ještě slovy »v zastoupení« pozůstalosti, a tomuto označení nelze rozuměti jinak, než že k placení byla odsouzena pozůstalost a že rozhodnutí bylo doručeno k rukám Elvíry V-ové proto, že jako universální dědička pozůstalost zastupuje. Exekuce byla tedy navržena a povolena proti jiné osobě, než která jest podle exekučního titulu skutečným dlužníkem.

Čís. 10189.

Význam a účel krycí směnky jest ten, že, dokud závazek z úvěru nebyl úplně vyrovnán, ručí dlužník z krycí směnky stále, ovšem jen do výše, do které se zaručil. Nezáleží na tom, zda a kdy byla směnka zažalována a jaký byl dlužný zůstatek na kontokorentním účtu v době žaloby, pokud se týče vydání směnečného platebního příkazu. Výtěžku z ní lze použiti k úhradě dlužného zůstatku z úvěru touto směnkou zaručeného, třebaž se úvěrová pohledávka po zažalování směnky zvýšila.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv II 799/29).

Žaloba směnečné dlužnice, by bylo uznáno právem, že nárok směnečné věřitelky ze směnečného platebního příkazu byl zaplacením zrušen, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně se domáhá výroku, že nárok žalované ze směnečného příkazu ze dne 10. září 1927 byl zaplacením zrušen, bráníc se tím poznatelně proti přípustnosti exekuce, povolené žalované na základě tohoto exekučního titulu, třebaže to v žalovaném návrhu výslovně neuplatňuje. Jde zřejmě o žalobu podle § 35 ex. ř. a postačuje žalobní prosba, jak byla v žalobě upravena, třebaže není zcela přesná (srov. rozhodnutí